

Publicerad 2009-05-26 23:07 av lodjuret/seglare

Lycka och kärlek, smärta och lidande, är inte konstanta tillstånd, de kommer och går som visaren går över urtavlan och visar på tid som förgår. Ena stunden är du hungrig, nästa är du törstig, än är du sömnig, än är du pigg. Förändringen sker hela tiden.

Ett lodjurs funderingar i natten

...jag anser att ensamhet
den är i bästa fall saknad
det är när man saknar
som man är som mest social

när man väl träffar andra
spelar så många andra känslor in
och en del av dem är inte alltför vackra...

men den yttersta eller möjligen innersta
ensamheten behöver inte vara ensamhet
det kan mycket väl vara behovet
av att vara själv

jag känner inte att livet är tråkigt
jag jagar inte hela tiden äventyret
utan tycker att livet självt är äventyret
och det saknar varken spänning
eller socialt umgänge

man umgås ändå mest bland 'främlingar'
de som inte är du själv är främlingar
för hur mye du än tycker dig komma nära
en annan människa
når du inte in i alla skrymslen
av den människans själ.

Jag anser att det är när jag trivs med mig själv
utan att genast sakna någon
då är livet gott.

Att jag sedan väljer att umgås
med andra
betyder inte att livet är livlöst utan dem
eller att jag inte är någon
när jag är bara med mig själv.

Men du menar kanske inte så heller.
Du menar kanske att det är bra
att kunna umgås med andra
värdesätta deras sällskap och existens
i ditt liv.

Jag tar det dock
som det där snusförnuftiga talet
om att man bara är någon
då man är i andras sällskap
vilket inte stämmer.

Att vara i eget sällskap
är att vara med någon man älskar
sig själv
och det är inte det sämsta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten